

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2017 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K. (1)**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 14 792,35 złotych (czternaście tysięcy siedemset dziewięćdziesiąt dwa złote trzydzieści pięć groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi liczonymi od kwoty 10 511,95 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 10 511,95 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty 4 280,40 złotych za okres od dnia 15 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4 280,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 1 310,28 złotych (jeden tysiąc trzysta dziewięć złotych dwadzieścia osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda M. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 68,82 złotych (sześćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych przez Skarb Państwa;

V. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 167,18 złotych (sto sześćdziesiąt siedem złotych osiemnaście groszy) tytułem kosztów sądowych tymczasowo wypłaconych przez Skarb Państwa;

VI. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża pozwanego (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 1654/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 lipca 2014 roku powód M. K. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 20 880,48 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 12 977,58 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty i 7 902,90 złotych za okres od dnia 15 października 2013 roku, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w wyniku kolizji drogowej w dniu 26 lipca 2013 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanego G. K.. Poszkodowany zlecił powodowi naprawę uszkodzonego pojazdu, której koszt wraz z kosztem części zamiennych wyniósł 20 332,31 złotych, co udokumentowane zostało fakturą VAT numer (...). Nadto, poszkodowany na czas naprawy uszkodzonego pojazdu wynajął pojazd zastępczy. Za usługę najmu tego pojazdu zastępczego została wystawiona faktura VAT numer (...) na kwotę 12 540 złotych, a następnie poszkodowany zawarł z powodem umowę przelewu powyższych obu wierzytelności. Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. uznał swoją odpowiedzialność, jednakże wypłacił powodowi jedynie kwotę 6 899,63 złotych z tytułu zwrotu kosztów naprawy, kwotę 4 637,10 złotych z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i kwotę 455,10 złotych z tytułu zwrotu kosztów holowania pojazdu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 07 października 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Nc 5055/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Wejherowie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w sprzeciwie od powyższego orzeczenia wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż odnośnie kosztów naprawy pojazdu, poszkodowany mógł przywrócić stan poprzedni pojazdu za pomocą tzw. zamienników, mając na uwadze, że uszkodzony pojazd został wyprodukowany w 2006 roku. Pozwany zweryfikował zatem ceny części do cen dostępnych części alternatywnych o jakości Q w przypadku reflektora przedniego prawego, kierunkowskazu przedniego prawego oraz wspornika zamka, a także potrącił 50% ceny błotnika z tytułu nieprofesjonalnie wykonanej naprawy.

Odnosząc się do kosztów najmu pojazdu zastępczego, pozwany wskazał, że kwestionuje okres najmu pojazdu trwający 66 dni. W ocenie pozwanego zasadne było jego zweryfikowanie do 26 dni, które obejmują: czas oczekiwania na pierwsze oględziny (10 dni, od dnia 29 lipca 2013 roku do dnia 07 sierpnia 2013 roku), czas oczekiwania na drugie oględziny (3 dni, od dnia 20 sierpnia 2013 roku do dnia 22 sierpnia 2013 roku), czas oczekiwania na trzecie oględziny (8 dni, od dnia 06 września 2013 roku do dnia 13 września 2013 roku), technologiczny czas naprawy (3 dni) oraz dodatkowe czynności nieprzewidziane w kosztorysie (2 dni), wskazując jednocześnie, że serwis naprawczy nie przygotował przedmiotowego pojazdu do drugich oględzin, bezpodstawnie oczekiwał na protokół z drugich oględzin i ze znacznym opóźnieniem wnioskuje o trzecie oględziny. Z tytułu najmu pojazdu zastępczego pozwany wypłacił kwotę 4 637,10 złotych obejmującą 26 dni po stawce w kwocie 178,35 złotych brutto (145 złotych netto).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 lipca 2013 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do G. K. oraz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W..

Użytkownikiem pojazdu był G. K..

Odpowiedzialność za tę szkodę ponosił kierujący pojazdem ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Poszkodowany G. K. zlecił M. K. (1) naprawę uszkodzonego pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

niesporne

W dniu 27 lipca 2013 roku poszkodowany G. K. zawarł z M. K. (1) umowę cesji wierzytelności przysługującej mu z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku kolizji, która miała miejsce w dniu 26 lipca 2013 roku.

umowa cesji wierzytelności – k. 10-11 akt

W dniu 27 lipca 2013 roku poszkodowany G. K. zawarł z M. K. (1) umowę najmu samochodu marki C. (...) na czas do dnia naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku kolizji, która miała miejsce w dniu 26 lipca 2013 roku.

umowa najmu samochodu – k. 27 akt, oświadczenie – k. 28 akt, oświadczenie – k. 29 akt

W dniu 27 lipca 2013 roku poszkodowany G. K. zawarł z M. K. (1) umowę cesji wierzytelności przysługującej mu z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynajętego na czas naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku kolizji, która miała miejsce w dniu 26 lipca 2013 roku.

umowa cesji wierzytelności – k. 24 akt

W dniu 18 sierpnia 2016 roku współwłaściciel pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym(...) – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wyraził zgodę na wypłatę odszkodowania z tytułu naprawy tego pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji, która miała miejsce w dniu 26 lipca 2013 roku w całości na rzecz G. K..

pismo – k. 31 akt szkody

W dniu 30 września 2013 roku z tytułu naprawy blacharsko – lakierniczej pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) M. K. (1) wystawił G. K. fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 20 332,31 złotych brutto. Kwota ta obejmowała także koszty holowania pojazdu w kwocie 455,10 złotych.

faktura VAT – k. 12 akt

W dniu 30 września 2013 roku z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez okres 66 dni M. K. (1) wystawił G. K. fakturę VAT o numerze (...) na kwotę 12 540 złotych brutto stosując stawkę w kwocie 190 złotych brutto za dobę.

faktura VAT – k. 25 akt

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłacił M. K. (1) odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu w kwocie 6 899,63 złotych oraz z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 4 637,10 złotych (uznając stawkę w kwocie 145 złotych netto i 26 dni najmu) oraz kwotę 455,10 złotych tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu.

pismo – k. 26 akt

Warsztaty naprawcze II kategorii funkcjonujące na lokalnym rynku (...), W. i okolic wykonywały naprawy po stawkach w kwocie 95-110 złotych netto za godzinę prac blacharsko – mechanicznych i w kwocie 110-125 złotych netto za godzinę prac lakierniczych.

Konieczny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z jego uszkodzeniem w dniu 26 lipca 2013 roku wynosił kwotę 17 411,58 złotych brutto.

Naprawa pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nawet przy użyciu części nowych oryginalnych nie powodowała wzrostu wartości pojazdu.

Uszkodzony pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należy do pojazdów autosegmentu D.

Wynajęty pojazd marki C. (...) należy do pojazdów autosegmentu K.

Stawki stosowane za najem pojazdu autosegmentu D oraz autosegmentu K są zbliżone cenowo.

Warsztaty naprawcze i wypożyczalnie samochodów z terenu (...), W. i okolic w okresie likwidacji szkody stosowały za najem pojazdów zastępczych klasy D oraz klasy K stawki w wysokości od 110-130 złotych netto za dobę.

opinia biegłego sądowego – k. 176-189 akt, pismo – k. 222-223 akt, ustna opinia uzupełniająca – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 października 2017 roku – k. 248-250 akt (zapis cyfrowy: 00:12:24-00:21:27)

W dniu 08 sierpnia 2013 roku po otrzymaniu zweryfikowanego kosztorysu naprawy pojazdu, M. K. (1) zgłosił konieczność dokonania ponownych oględzin.

notatka służbowa – k. 28 akt szkody, zeznania powoda M. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 października 2017 roku – k. 248-250 akt (zapis cyfrowy: 00:01:42-00:12:24)

W dniu 12 sierpnia 2013 roku przedstawiciel (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przybył do warsztatu naprawczego prowadzonego przez M. K. (1), który prowadzi tam również stację diagnostyczną. Z uwagi na fakt, że warsztat był już nieczynny (po godzinach pracy) i nie pracował żaden blacharz, nie było możliwe okazanie pojazdu rzeczoznawcy, w tym jego rozbrojenie.

M. K. (2) nie umówił się z tym rzeczoznawcą na kolejny termin oględzin i oczekiwał na ponowny kontakt z rzeczoznawcą ubezpieczyciela. Wobec jego braku, ponownie w dniu 20 sierpnia 2013 roku zgłosił konieczność dodatkowych oględzin.

zeznania powoda M. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 października 2017 roku – k. 248-250 akt (zapis cyfrowy: 00:01:42-00:12:24), notatka służbowa – k. 28 akt szkody

Celowy i ekonomicznie uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z jego uszkodzeniem w dniu 26 lipca 2013 roku wynosił 50 dni.

zeznania powoda M. K. (1) – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 października 2017 roku – k. 248-250 akt (zapis cyfrowy: 00:01:42-00:12:24), notatka służbowa – k. 28 akt szkody , opinia biegłego sądowego – k. 176-189 akt, pismo – k. 222-223 akt, ustna opinia uzupełniająca – protokół skrócony rozprawy z dnia 30 października 2017 roku – k. 248-250 akt (zapis cyfrowy: 00:12:24-00:21:27)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, który w dużej mierze pozostawał bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną.

Sąd uwzględnił także wyżej wymienione dowody z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd oparł się także na zeznaniach powoda M. K. (1) uznając je za wiarygodne w zakresie, w jakim powód wskazał, że w istocie w dniu 12 sierpnia 2013 roku pojazd nie był przygotowany do oględzin przez rzeczoznawcę pozwanego wskazując jednakże, że było to spowodowane przybyciem rzeczoznawcy pozwanego po godzinach pracy warsztatu naprawczego, kiedy to nie było już w pracy pracownika powoda – blacharza, który mógłby dokonać rozbrojenia pojazdu w obecności rzeczoznawcy. Sąd dał wiarę także zeznaniom powoda w zakresie, w jakim wskazał on, że nie było

możliwe bezpośrednio umówienie się z tym rzeczoznawcą na inny termin oględzin i że w związku z brakiem ponownego kontaktu z pozwanym, powód po raz kolejny w dniu 20 sierpnia 2013 roku zgłosił konieczność dodatkowych oględzin.

Postanowieniem z dnia 30 października 2017 roku Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań rzeczoznawcy, który miał dokonać oględzin pojazdu w dniu 12 sierpnia 2013 roku (po uprzednim zobowiązaniu pozwanego do wskazania danych osobowych i adresowych tego świadka) uznając ten wniosek za spóźniony. Uwzględnienie tego wniosku dowodowego zgłoszonego na tym etapie postępowania niewątpliwie implikowałoby konieczność wyznaczenia kolejnego terminu rozprawy, a zatem skutkowałoby niezasadnym przedłużeniem niniejszego postępowania. Nadto w ocenie Sądu powód nie uprawdopodobnił, aby powyższy wniosek dowodowy nie mógł być zgłoszony na wcześniejszym etapie postępowania, w szczególności już w piśmie, w którym powód formułował zastrzeżenia co do wniosków zawartych w opinii biegłego sądowego m. in. w przedmiocie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Sąd pominął dowód z przesłuchania świadka G. K. na okoliczność posiadania pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wobec jego oświadczenia wskazującego na zbycie tego pojazdu i dane nowego właściciela.

Istotne znaczenie dla rekonstrukcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie miał dowód z opinii biegłego sądowego w zakresie mechaniki samochodowej M. J.. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego została sporządzona wedle tezy dowodowej wysnutej przez Sąd, poza tym jest logiczna, zgodna z zasadami doświadczenia życiowego i wskazaniami wiedzy. Komunikatywność jej sformułowań pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do wniosków końcowych. Nie zawiera ona również wewnętrznych sprzeczności i wykluczających się wzajemnie wniosków.

Odnosząc się do pisma pozwanego z datą w nagłówku „dnia 20 lipca 2017 roku” (data prezentaty: 2017-07-24, k. 201 akt) dotyczącego nie wykonania przez biegłego sądowego optymalizacji kosztów naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z jego uszkodzeniem w dniu 26 lipca 2013 roku, wskazać należy, że pismo to w ocenie Sądu stanowi polemikę pozwanego z ustaleniami biegłego sądowego co do rodzaju części, jakimi należało dokonać naprawy i próbę przeforsowania przez pozwanego prezentowanego przez niego stanowiska o możliwości dokonania przywrócenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed kolizji przy użyciu części zamiennych o jakości Q. Tymczasem, jak wskazał biegły sądowy, pojazd uszkodzony był w dacie szkody pojazdem siedmioletnim, z przebiegiem 169 774 km, zaś dokumentacja fotograficzna w aktach sprawy nie wskazywała na to, ażeby był to pojazd nadmiernie wyeksploatowany, aczkolwiek nie umożliwiła jednocześnie jednoznacznego ustalenia rodzaju części, które faktycznie posiadał przedmiotowy pojazd w dacie szkody. Sąd miał jednakże na uwadze, że rzeczoznawca pozwanego trzykrotnie dokonywał oględzin i w żadnym z protokołów nie wskazano, ażeby pojazd posiadał części inne niż oryginalne (aczkolwiek przyjęto, że w przypadku prawego przodu były to części używane i wobec tego zastosowano nzs 50%).

Wobec powyższego zdaniem biegłego sądowego naprawa pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nawet przy użyciu części nowych oryginalnych (o jakości O) nie powodowała wzrostu wartości pojazdu w stosunku do posiadanej przed szkodą, który to wniosek Sąd w pełni podziela.

Odnosząc się natomiast do pisma powoda z datą w nagłówku „dnia 20 lipca 2017 roku” (data prezentaty: 2017-07-26, k. 205-207 akt), w którym kwestionował on wysokość stawki za dobę najmu pojazdu zastępczego ustaloną przez biegłego sądowego wskazując, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uwzględnił stawkę najmu w kwocie 145 złotych netto (178,35 złotych brutto) oraz nieuwzględnienie przez biegłego sądowego okres najmu pomiędzy dniem 08 sierpnia 2013 roku a dniem 19 sierpnia 2013 roku oraz pomiędzy dniem 27 sierpnia 2013 roku a dniem 05 września 2013 roku, biegły sądowy wskazał, że w aktach sprawy brak jest dokumentów potwierdzających niemożność naprawy pojazdu w tym okresie ze względu na możliwości organizacyjne warsztatu naprawczego, a także świadczących o okolicznościach niedojścia do skutku oględzin w dniu 12 sierpnia 2013 roku.

Jakkolwiek uznając, że w istocie powód M. K. (1) nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność, że rozpoczęcie przez warsztat powoda prac naprawczych po otrzymaniu zweryfikowanego kosztorysu po drugich oględzinach wynikało z

braku wolnych stanowisk naprawczych i konieczności oczekiwania niejako na „swoją kolej” (a więc dowodu mającego uzasadniać najem pojazdu zastępczego w dniach od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia 05 września 2013 roku), to w pozostałym zakresie Sąd nie podzielając wniosków biegłego sądowego, poczynił własne ustalenia, mając na uwadze również treść uznanych za wiarygodne zeznań powoda M. K. (1), który wskazał, że w związku ze zgłoszeniem konieczności dokonania ponownych oględzin, w dniu 12 sierpnia 2013 roku przedstawiciel pozwanego przybył do warsztatu naprawczego prowadzonego przez powoda, który prowadzi tam również stację diagnostyczną. Z uwagi na fakt, że warsztat był już nieczynny, nie było możliwości okazania pojazdu rzeczoznawcy, w tym rozbrojenia pojazdu w jego obecności, a także możliwości umówienia się z tym samym rzeczoznawcą na kolejny termin oględzin. Wobec braku kontaktu z pozwanym, powód ponownie w dniu 20 sierpnia 2013 roku zgłosił konieczność dodatkowych oględzin, które odbyły się w dniu 22 sierpnia 2013 roku. Powyższe zeznania powoda znajdują pośrednio potwierdzenie w notatkach służbowych pozwanego znajdujących się w aktach szkody (k. 28 akt szkody), z których wynika, że przedstawiciel pozwanego był u powoda w dniu 12 sierpnia 2013 roku celem dokonania oględzin, lecz samochód był nieprzygotowany – potwierdza to powód wskazując jednocześnie na przyczynę takiej sytuacji.

Wobec tego z powyższych względów zasadne jest w ocenie Sądu uwzględnienie okresu najmu pojazdu zastępczego liczonego od dnia 12 sierpnia 2013 roku do dnia 19 sierpnia 2013 roku (8 dni), w tym czasie bowiem powód zasadnie oczekiwał na ponowny kontakt z pozwanym, skoro dodatkowe oględziny nie zostały dokonane wyłącznie na skutek przybycia przedstawiciela pozwanego po godzinach pracy warsztatu naprawczego. Również za zasadny uznać należało okres najmu pojazdu w okresie od dnia zgłoszenia konieczności ponownych oględzin, tj. od dnia 08 sierpnia 2013 roku do ich dokonania (nieskutecznego z przyczyn wskazanych powyżej) – 4 dni. Jak wynika bowiem z akt postępowania likwidacyjnego w załącznikach do pierwszych oględzin znajdowała się informacja z dnia 08 sierpnia 2013 roku o dodatkowych oględzinach zgłoszonych przez powoda, co znalazło potwierdzenie także w jego zeznaniach i co uzasadnia wizytę przedstawiciela pozwanego w warsztacie powoda w dniu 12 sierpnia 2013 roku.

Powyższe ustalenia poczynione przez Sąd legły u podstaw oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego.

Sąd też miał na uwadze, że dopiero z chwilą zaakceptowania kalkulacji naprawy, zakład naprawczy mógł przystąpić do naprawy, a zatem w świetle powyższego okres ten obciążać winien pozwanego i podlegać uwzględnieniu w ocenie uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z przyjętą praktyką warsztat naprawczy nie może rozpocząć naprawy uszkodzonego samochodu bez potwierdzenia kalkulacji naprawy przez ubezpieczyciela. Podjęcie naprawy bez weryfikacji (zatwierdzenia) kalkulacji naraża bowiem warsztat naprawczy na ryzyko poniesienia kosztów naprawy w sytuacji, gdy kalkulacja nie zostanie zatwierdzona przez ubezpieczyciela, zwłaszcza w sytuacji tak dużych różnic pomiędzy zakresem stwierdzonych uszkodzeń w czasie pierwszych i ponownych oględzin. Dopiero bowiem po weryfikacji kalkulacji przez ubezpieczyciela znany był pełen zakres czynności naprawczych, które ubezpieczyciel akceptuje i za które jest skłonny wypłacić odszkodowanie.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód M. K. (1) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 20 880,48 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 12 977,58 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty i 7 902,90 złotych za okres od dnia 15 października 2013 roku, tytułem zapłaty pozostałej kwoty odszkodowania za naprawę pojazdu i zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała zasada odpowiedzialności pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu przedmiotowej szkody zaistniałej w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w wyniku zdarzenia komunikacyjnego mającego miejsce w dniu 26 lipca 2013 roku.

Dokonując dalszych rozważań wskazać należy, iż zasada ta jest uregulowana w ramach treści art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Źródłem odpowiedzialności sprawcy jest z kolei treść art. 436 § 2 k.c., który stanowi, iż w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, wymienione w art. 435 k.c. osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, czyli na statuowanej przez treść art. 415 k.c. zasadzie winy. W ramach obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego ubezpieczyciel zobowiązuje się do wypłaty odszkodowania, jakie sprawca szkody komunikacyjnej zobowiązany jest zapłacić poszkodowanemu. Poszkodowany może natomiast dochodzić roszczeń z tego tytułu bezpośrednio od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Odpowiedzialność ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest więc rozpatrywana w kategoriach odpowiedzialności deliktowej, a jej zakres zależy od zakresu odpowiedzialności sprawcy szkody.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, a tym samym zakresu odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, ma przepis art. 361 § 2 k.c. ustanawiający zasadę pełnej kompensacji szkody oraz przepis art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru dokonanego przez poszkodowanego, poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej bądź przywrócenie stanu poprzedniego.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku w sprawie o sygn. akt III CZP 32/03 (Monitor Prawniczy 2004/2/81) odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, zaś na sumę odszkodowania składają się przede wszystkim koszty przywrócenia pojazdu do stanu technicznego sprzed wypadku ustalone według części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 maja 2002 roku, sygn. akt V CKN 1273/00, LEX numer 55515).

Uwzględnieniu podlegają zatem tylko takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Koszty naprawy samochodu można zaliczyć do kategorii niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, wyłącznie gdy odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku. Należy przy tym podkreślić, że poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, któremu powierzy dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Wskazać w tym miejscu należy, iż każdy zakład naprawczy stosuje stawki ustalone indywidualnie, które wynikają z ponoszonych kosztów i ustalenia cen na takim poziomie, by móc utrzymać firmę, przy czym koszt ten zależy od wielu elementów takich jak np. położenie firmy, podaży usług, dzierżawy pomieszczeń. Nie ma zatem żadnych podstaw do tego, by uznawać tzw. stawki przeciętne czy w jakikolwiek sposób uśrednione.

W niniejszej sprawie powód M. K. (1) domagał się w związku z naprawą uszkodzonego pojazdu kwoty 12 977,58 złotych tytułem różnicy między kosztami naprawy wynikającymi z wystawionej faktury VAT numer (...), tj. kwotą 20 332,31 złotych brutto, a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela z tego tytułu, tj. kwotą 6 899,63 złotych i kwotą 455,10 złotych obejmującą uwzględnione w tej fakturze VAT koszty holowania.

Jak wynikało z opinii biegłego sądowego konieczny i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w związku z jego uszkodzeniem w dniu 26 lipca 2013 roku wynosił kwotę 17 411,58 złotych brutto, co uwzględniając wypłacone powodowi odszkodowanie z tego tytułu (6 899,63 złotych), oznaczało, że pozwany zobowiązany jest to wypłaty pozostałej części odszkodowania tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu, tj. kwoty 10 511,95 złotych.

Odnosząc się natomiast do żądania w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że przywołany powyżej przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zasadę pełnego odszkodowania. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Jednocześnie naprawieniu podlega jedynie taka szkoda, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy. Nie ulega wątpliwości, że szkoda

majątkowa może wyrażać się w braku możliwości korzystania z określonej rzeczy, np. samochodu. Jeżeli więc poszkodowany ponosi w związku z tym koszty wynajmu pojazdu zastępczego, które były konieczne, to mieszczą się one w pojęciu szkody podlegającej wyrównaniu przez ubezpieczyciela.

Zasada pełnej kompensacji szkody przemawia więc za przyjęciem stanowiska o obowiązku zwrotu przez ubezpieczyciela wydatków koniecznych, tj. niezbędnych do czasowego używania zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek uszkodzenia. Przy czym odszkodowanie należy się tylko w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Będzie to więc odszkodowanie, które należy przyznać za taki czas, jaki odpowiada okresowi pomiędzy dniem wyrządzenia szkody a dniem naprawienia pojazdu, biorąc pod uwagę wszelkie technologiczne uwarunkowania związane z jego przywróceniem do stanu poprzedniego oraz z przeprowadzeniem postępowania likwidacyjnego przez ubezpieczyciela. W niniejszej sprawie zasadność wynajęcia pojazdu zastępczego w związku z uszkodzeniem pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie była sporna, podobnie jak i wysokość odszkodowania w kwocie brutto.

Uznając, iż w niniejszej sprawie z przyczyn wskazanych w powyższej części uzasadnienia, uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 50 dni (uwzględniał on bowiem ponad wskazany przez biegłego sądowego okres 38 dni także okres od dnia 08 sierpnia 2013 roku do dnia 19 sierpnia 2013 roku – 12 dni, a więc czas od zgłoszenia potrzeby dodatkowych oględzin do ponownego ich zgłoszenia), a także mając na uwadze, że pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie kwestionował stawki najmu pojazdu zastępczego poniżej uznanej przez siebie stawki w kwocie 178,35 złotych brutto (145 netto), należało uznać, iż pozwany zobowiązany był do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego stanowiących iloczyn uzasadnionego okresu najmu (50 dni) oraz stawki w kwocie 178,35 złotych brutto, a zatem kwotę 8 917,50 złotych brutto. Pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił już powodowi kwotę 4 637,10 złotych brutto złotych, zatem do zapłaty pozostała jeszcze kwota 4 280,40 złotych brutto.

Mając powyższe na uwadze, uznając żądanie pozwu za zasadne w powyższym zakresie, Sąd na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w punkcie I wyroku zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. (1) kwotę 14 792,35 złotych (10 511,95 złotych + 4 280,40 złotych) wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 10 511,95 złotych za okres od dnia 27 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 10 511,95 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 4 280,40 złotych za okres od dnia 15 października 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 4 280,40 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (termin naliczania odsetek nie był kwestionowany przez pozwanego, podobnie jak wartość odszkodowania w kwocie brutto).

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu za niezasadne, Sąd oddalił je w punkcie II wyroku na podstawie wymienionych wyżej regulacji stosowanych a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł jak w punkcie III wyroku zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów określoną w art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód wygrał sprawę w 70,84%, a pozwany w 29,16%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 3 462 złotych (opłata od pozwu – 1 045 złotych, koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych). Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły 3 917 złotych (koszty zastępstwa procesowego – 2 400 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 złotych oraz wykorzystana zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia biegłego sądowego w kwocie 1 500 złotych). Powodowi zatem należy się zwrot kosztów procesu w kwocie 2 452,48 złotych (70,84% z kwoty 3 462 złotych), zaś pozwanemu – w kwocie 1 142,20 złotych (29,16% z kwoty 3 917 złotych). Po skompensowaniu obu powyższych kwot pozwany powinien zwrócić powodowi kwotę 1 310,28 złotych, którą Sąd zasądził na jego rzecz w punkcie III wyroku.

Nadto, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz.U. 2016 roku, poz. 623 ze zmianami) Sąd nakazał w punkcie IV i punkcie V wyroku ściągnąć na

rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni od powoda i od pozwanego odpowiednio kwotę 68,82 złotych i 167,18 złotych z tytułu kosztów sądowych wypłaconych tymczasowo przez Skarb Państwa jako wynagrodzenie biegłego sądowego przyznane mu postanowieniem z dnia 17 lipca 2017 roku (k. 196 akt) i postanowieniem z dnia 27 września 2017 roku (k. 228 akt), tj. w części, w jakiej nie zostało pokryte z zaliczki uiszczonej przez pozwanego.